

door
Jan Rensen

DRAAF in een blindfoldtest de eerste maten van de nieuwe Challenge-cd Going Walkabout, en negen van de tien gokkers zullen hun geld zetten op Miles Davis. Het is echter Loet van der Lee, de leider van het kwartet dat deze cd maakte, die de eerste trompetnoten laat horen. Daarna is de vermeende herkenning overigens ook meteen weer weg. Al was het maar omdat Van der Lee op de flugelhorn blijkt te spelen, betoegen Miles maar mijn welen nooit heeft gedaan. Maar wat meer is, Van der Lee laat zo nu en dan wel even doorschemeren wie zijn grote voorbeelden waren (ook Tom Harrell bijvoorbeeld en Chet Baker), maar hij is verre van een kloon. Loet van der Lee studeerde aan het Huijversums Conserva-

torium en was een van de leden van die fameuze big band die je achteraf de All Star Huijversum Conservatory Big Band zou kunnen noemen. Het orkest dat onder leiding van Erik van Lier op zo'n onwaarschijnlijk hoog niveau de Gooise muziekopleiding in Montreux, New Orleans en Miami vertegenwoordigde. Na zijn afstuderen werkte hij in de relatieve luwte van grote orkesten en musicalensembles.

Daar perfectioneerde hij zijn ontwikkeling als professioneel muzikant, en werkte ondertussen rustig aan de sound van zijn eigen kwartet, dat voortbestaat uit pianist Michiel Borsdorp, bassist Joost van Plomp en drummer Joost Kesselair. Deze groep trad steeds vaker op, in binnen- en buitenland, het eigen repertoire groeide en een eigen cabulaire ontstond. Van de band als geheel maar ook van Loet van der Lee in het bijzonder. De lyriek en het zelfvertrouwen namen in evenredig-

heid aan elkaar steeds meer toe.

Daarom klinken die eerste noten van de cd zo naar Miles Davis. Niet omdat ze van hem gejat zijn - als je er nog eens goed naar luistert is er zelfs nog afgezien van die bagel, geen sprake van een echt Davis-geluid - maar omdat ze met die zelfverzekerde flair en die masculiene romantiek worden neergezet. Die paar noten, zo quasi-achteloos neergezet, alsof ze slechts een opmaat vormen, staan niet alleen meteen als een huis. Als een villa eigenlijk.

Bij de opnamen voor Going Walkabout (Challenge/A-Racords AL 73035) nodigde de Van der Lee saxofonist Dick de Graaf als gastsolist uit. Daarmee had hij het plaatje rond. De referenties aan de laat-modiale jazz van Miles, Herbie Hancock en Wayne Shorter, opnieuw verenigd in een eigenlijde, Nederlandse vormgeving. Zeer betrokken en geïnspireerd wordt die historie in een eigentijds perspectief gepluist.

Veel eigentijdsder dat men zou durven veronderstellen, zelfs. Want een nummer als Gijs, geschreven door Michiel Borsdorp als ode aan de Ultrachite jazz-nestor Gijs Hendriks, zou bijna rechtstreeks geptakt kunnen zijn uit het repertoire van het avant-gardistische Art Ensemble of Chicago. En opnieuw slaat Nat King Cole's When I Fall In Love op deze cd. Wat is dat toch met Cole, en in het bijzonder met dit nummer? Michiel Borsdorp's werk Gijs staat overigens niet alleen op deze cd, noch uitsluitend - maar dan in een ander arrangement - op het album van Michiel Borsdorp zelf, maar ook op de tweede sampler die Challenge heeft gemaakt: Face The Challenge In Music Vol 2 (CHR 71996). Daarop zijn recent opgenomen liedjes van Rick Margitza, Bob Brookmeyer en anderen samengebracht. Opvallend veel Nederlanders. Waarmee het lief en de goede smaak van dit label nog maar eens worden onderstrept.